

ROUTING AND RECORD SHEET

FROM:
RID/
RIAN

NOTE: In the absence of comments or indication of action taken, this cover sheet will be destroyed when the document is filed.

COMMENTS

TO	ROOM NO.	DATE		OFFICER'S INITIALS
		RECEIVED	FORWARDED	
1.				
2.				
3.				
4.	SR/3	11 SEP 1958		Paul Steve
5.				
6.				
7.				
8.				
9.				
10.				
11.				
12.				
13.				
14.				
15.				
16.				
17.				
18.				
19.				
20.	RID/FI	1400L		

RECORD COPY

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCE METHOD EXEMPTION 3B2B
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2007

ENCLOSURE	ABSTRACT	FILE NUMBER 1-1-4-37D
	INDEX	
DATE MICROFILMED	DOCUMENT DATE 26 Aug. 59	DOCUMENT NUMBER EGMA-44398

75600
DEEP RIVER, CONN.

DISPATCH		SECRET <small>CLASSIFICATION</small>	DISPATCH SYMBOL AND NO. EGMA-44398
TO INFO	Chief, SR ATTN: [] COS/G, EE		HEADQUARTERS FILE NO. 74-124-29/3 F.F. 62/1508
FROM	Chief, Munich Base <i>MSB</i>		DATE 26 August 1959
SUBJECT	REDWOOD/AERODYNAMIC Soviet Reaction to Radio Station "Novaya Ukraina"		RE: "43-3" - (CHECK "X" ONE) <input type="checkbox"/> MARKED FOR INDEXING <input type="checkbox"/> NO INDEXING REQUIRED
ACTION REQUIRED	None; for information and file		<input type="checkbox"/> INDEXING CAN BE JUDGED BY QUALIFIED HQ. DESK ONLY

REFERENCE(S)

1. As you no doubt are interested in audience reaction to broadcasts from station "Novaya Ukraina", we direct your attention to the journal Voprosy Filosofii (Questions of Philosophy), No. 7, 1959, which carries an article by I.P. Tasameryan entitled "Development of National Relations during the Period of Extensive Building of Communism" mentioning, among others, radio station "Novaya Ukraina" as broadcasting anti-Soviet statements in the language of the peoples of the USSR.

2. The above came to our attention via the Regime Reaction report (#30-59) put out by Radio Liberation.

Approved: []

Distribution:

- 3 - SR
- 2 - COS/G
- 1 - EE

74-124-29/3

USE PREVIOUS EDITION.
REPLACES FORMS
51-28, 51-28A AND 51-29
WHICH ARE OBSOLETE.

CLASSIFICATION
SECRET

CONTINUED

PAGE NO.
1

40 COPY

CS COPY

HQ COPY

Мабуть це жінка...
 — Яка нісенітниця, перед нами особа чоловічої статі...
 — Дорослі люди, а сперечаються через такі дурниці...
 І найсамопевненіший з нас, діловито обішовши навколо скульптури, рішуче проголосив:
 — Ну, звичайно, це ракета! Космічна ракета, символ сили людського духу і розуму...
 Понення всім дуже сподобалося, і суперечки про незрозумілу, довгу, втягнуту вгору футуристичну фігуру, що стоїть у центрі паризького аеропорту, припинилися.
 Заслуханий колектив Державного ансамблю танцю УРСР прийняв до Парижа.
 Не встиг ми спуститися з трапа літака, як жвава група чорноволосих репортерів закаркала апаратами. Фотографували всімакими і малими групами, усміхненіми і з урочисто серйозним виразом обличчя. Аж ось, нарешті, останній спалах млітю і ми, зітхнувши з поверттю, поспішили до будинку аеропорту. Локи переїздили наші паспортні, ми з зацікавленням і дивуванням розглядали вже згаданий скульптурний витвір. І, незважаючи на те, що з визначенням «космічної ракета» ніби всі погодилися, це питання так і не вирішено не з'ясуванням. Наряду з ним сам автор зміг би розповісти про зміст свого «твору».
 Невже і весь Париж виявився таким же незрозумілим, як ця висока скульптура, що так дивувала нас?
 Закінчивши наразі з формальностями, ми сідаємо в автобус, і вулиці Парижа швидко летять назустріч. Паризьке місто так багато нагадує! Його своєрідність у вагиві перспективі вулиць, у багаторазовій архітектурі, у чинясних історичних пам'ятниках. Його своєрідність — це типова паризький ритм, так він нам про простих, широкіх людей, про їхню любов до краси, винахідливості, дотепності, і так багато по-казави у людях і громадян.

Магазини, вітрини, витини, що не криючись, не ховаючись підносять скрізь — у метро, театрах, кафе, ресторанах... просто на вулицях. Здається, що в Парижі найбільше закоханих. Ракішню виділяють вечірні туалети у вітринках, асфальт у посмішці манекенів, а поруч — дівчина у простому, трохи зм'ятому палаті, із сплутаним весняним вітром волососям смажить і тут же жваво пропонує перекожним каштанами. Іх ніхто не купує, і вона, щира, дівинка після поинуха з її уст. Нам здається, що дівинка співає про моводість свою, такі промовисті в неї очі, так чарівливо, довірливо посміхається вона кожному. Справді шкода, що ніхто не купує її каштанів...

Про паризькі кафе Ів Монтан дуже тепло співає у

Відомі пісні про Париж. Невеличкі стовп і стійки, що трапляються на кожному кроці, поставлені просто на тротуарі; вони ніби запрошують подорожнього відпочити за чашкою кави або чаю, спостерігати, живі вулиці Парижа, стрімкий, децю безладний дух автотранспорту. Машини найрізноманітніших систем і марок у Парижі так багато, що, здається, вони рухаються безперервним потоком, без кінця і краю. Кожна з них має свій амулет, призначений якогось виду, чужом уберігти її в цьому шаленому авто-бізному відрі. В одних це потішна мавпочка, у інших — маленька собачка, петрушка, кішка... А от на склі вантажних автомашин найчастіше зустрічається нирізаний і наклеєний портрет голої красуні. Ось перша автомашинка, яка одразу ж повертає загальну увагу. І не тільки тому, що це стара рідна марка дивної старовинної марки. Вона вся вкритою найрізноманітнішими написами і рисунками, зробленими органічною фарбою на брудуному фоні. Не можемо утриматися від спокуси, багатею перекладача прочитати цю яскраву хронологію: «Це реактивний двигун найновішої марки», «Швидкість його безмежна, реактивним літаком його не наздоганяти», «На цій машині ще можна об'їхати 18 країн», «Машинка має багажний відділок для тещі». Даві організові відбитки павчів і літаків з золоті ружки». Справді, щоб примусити це рухитися, потрібні, прийнятні золоті ружки. І трохі нижче: «...прохання в машині не заарпатися та інші нісенітничі».

А ось такий випадок. На розі вулиці, якої зупинився розкішний автомобіль найновішої американської марки. Васник, товстий іноземець (ми не зустрічали парижан з таким виразом тупої ситості на обличчі), безперервно жуєючи резинку, стукнувши дверцятами зупинився кілька перекожних. Та їхню увагу привернула не розкіш автомобіля, — такі машини тут зустрічаються часто, — а пина і бруха, що вкряки його товчим шаром. Мить! — і сміхотливий юнак під загальним ретт почав шось швидко писати папівом на брудуному кузові. Вся вулиця дружно допомагає йому в цій витівці. Люди припадали і вигукували якісь слова. Навіть васник кафе на хвилинку залишив своїх відвідувачів, щоб внести і свою частку.

Ми, звичайно, теж не умишлись байдужними. Тут же займалася добра людина, яка заманою російською мовою розкривала нам «темниці». Виявляло, що парижани і спільними зусиллями припадали фірми і марки найрізноманітніших м'яких порошків, есенцій, спеціальних машинних змазок, мочалок, губок тощо. Ну, як тут утриматися від спокуси? Один з нас вибрав вільне місце на крні і діловито написав: «По-рошок «Новость» — найкращий засіб проти бруду». А загалом, віддаючи належне красі Парижа, такі напси не завадали б роботі на кожній його вулиці, бо скрізь, куди не кинеш оком, — занебаність надзвичайна. Брудно не тільки на вулицях міста. Наше перше знайомство з французьким мистецтвом відбулося під час виномання багетних номерів. Нам, професіоналам, страшно було дивитися на танцюристів, які пра-

Зустрічі і враження

Big Sister
Радніски мити за рибесем

Magibovos Mr Davy Mupiet, Big Sister
Kopriki, Big Muro serpa
Kam pmy ely 2000

цювали в таких умовах. І тоді ми презирнулися і пригадали: наша мила, хороша пожежна охорона, клопітлива санітспекція в театрах! Ніколи не будемо більше сперечатися з приводу недбало кинутого папірця, запаленої в забороненому місці цигарки...

Наш художній керівник П. Вірський провадив у повному розумінні цього слова грандіозну боротьбу проти місцевої дирекції, щоб створити нам нормальні умови для роботи в театрі «Аламбра». Французи дивувались: «Аламбра» — найчистіший театр у Парижі... І от у цьому «найчистішому» театрі ми не могли ні сити, ні стати, ні покласти речі так, щоб на них не залишилася товстий шар пилюки.

Відвідували ми й історичні місця, милувались розкішною легкістю Версальського палацу, важкуватою романтикою Лувра, таємничим і похмурим «Нотр-Дамом», Музеєм воскових фігур, гробницею Наполеона в Будинку інвалідів та ін. Багато цікавого побачили ми в Парижі. Але знову-таки хочеться сказати, що вулиця його значно цікавіша за музеї. А втім, навіть у стінах класичної, трохи похмурої готики «Нотр-Даму», який мабуть знає і шанує у нас кожен школяр, ми у перші ж дні зіткнулися з однією з найогидніших сторін паризького життя.

Пам'ятаю, з яким хвилюванням і трепетом наближалася ми до знаменитого собору Паризької богоматері, опитаного у творі Гюго та в балеті Пуні «Есмеральда». Перехрестившись, входять у собор віруючі, як і в давні часи, добродушною та урочистою. А ми, згадуючи юну Есмеральду, трагічну, похмуро поглядаючи Квасимодо, ідемо, намагаючись викликати в своїй уяві ці образи і події.

Раптом перед нами виростає якась людина, що скидалася на монаха, і з виразом пісної добродушності на обличчі почала пропонувати фотографії із зображеннями святих. Не встигли ми відмовитися, як святець, сповна підморгнувши і грайливо всміхнувшись, святий богів та апостолів і замінив їх серією мерзених фотографічних листівок. От тут уже нам довелося відкакувати, що ми іноземці. Коли б не це, мабуть, дуже крутно довелось б огидному пошлякові.

Так, Париж напрочуд своєрідне місто, і в ньому вражає нас лише чарівна безпосередність парижан. Потворність капіталістичної «цивілізації» виявляється тільки в найогидніших формах, починаючи від розпусти, сваволі і кінчаючи тихою трагедією маленької людини, що губиться у вирі паризького життя.

Нас завжди вражало, що в капіталістичному світі ніхто не цікавиться долею простої людини. Але в Парижі людська самотність відчувається найгостріше. Хочеться розповісти про один епізод, який мав місце на знаменитих паризьких бульварах.

З під'їзду будинку, хитаючись, вийшла жінка. Брудні, ране пальто, побиті ноги, на тупому виснаженому обличчі запеклася кров. А в устах у неї — свіжа квітнева троянда. Думаєте, хтось із парижан звернув на неї увагу? Нічого подібного. Її просто гідливо обходили. А нам на все життя запам'ятався тваринний вираз очей цієї... людини. А ось інша, не менш страшна картинка. Біля базару сидить стара жebraчка в мальовничому лахмітті. На колінах і поруч з нею сидять дві дбайливо закутані собаки. Голодна, вичащена жінка пережовує обрізки сирого брудного м'яса, які вона підбрала на базарі, і обережно годує їх. Трагедія самотності, старості і злиднів, до якої нікому немає діла!

Ні для кого не секрет, що в містах капіталістичних країн широко процвітає торгівля жіночим тілом. Але знову-таки те, що ми побачили в Парижі, приголомшило нас своєю потворністю, неприкритим цинізмом, який тут навіть не помічають.

Уявіть собі мальовничі французькі вулиці, на яких великими групами і поодинокі, як завгодно і де завгодно, у будь-яку годину стоять вульгарні, мерзенні у своїй відвертості жриці професійного кохання. Вони так діловито торгуються, з такою тупою серйозністю відстоюють свій «тариф», що спадає на думку: продається квартира, меблі, холодильник — все, тільки не людина... Офіційно публічні будинки у Парижі заборонені, але ці люди почувають себе на вулицях дуже вільно. Тільки-но ми хотіли сфотографувати кілька таких екзотичних груп, як знявся неймовірний вереск, крик. Апарат у нас ледве не відібрали та певно й побили б без усякого жалю, якби ми не втікли на машині. Потім ми дізналися, що поліція не заступилася б за нас, адже «свобода» цих жінок у тому й полягає, що вони не визнають ніякого інтересу до себе, крім «ділового». І цей бруд, це паплюження усього людського в жінці називається тут прекрасним словом «свобода». «Свобода», за якою нема й на копійку співчуття до людини, її долі, життя.

Є в Парижі ще одна досить численна категорія людей, що їх звать «бродячими» (слово, яке ми давно забули). Ці люди живуть хто зна чим, хто зна як і для чого. Вдень ми частенько бачили, як вони, обдірані й брудні, діловито порпалися на смітниках і помийниках, а вночі, коли ми якось вийшли помріяти на похмурій гранітній березі Сени, несподівано виявилось, що поетична набережна — місце, де вони ночують. Уявіть собі — ніч, дощ, вітер, а ці люди, тісно притулившись одне до одного, сплять на ґратах, що обігріваються теплом стічних труб і сміттєвідводів. Ми зустрічали багато таких людей на сходах метро, будинків.

На вулицях Парижа нас часто дивували якісь дивні чотиригранні тумби, розмальовані червоними кубиками, кутами і ще хто зна чим. Згодом виявилось, що це — футуристична реклама аперітива (алкогольний напій, що вживають перед їжею). У зв'язку з цим та загадковою скульптурою в аеропорті хочеться сказати кілька слів про так званий модернізм у творах живопису, які ми бачили в музеях Парижа. Зміст цих картин, на жаль, абсолютно недоступний для нормального людського розуму, тому музеї, перенасичені такими «витворами» у вигляді трикутників, плям, каракулів, мазків і наклеюєк, ніхто не відвідує.

Хоч мало було у нас вільних вечорів, все ж ми дістали деяке уявлення і про мистецтво. Незвичайною виразністю виконання полонив нас популярний мімічний актор Парижа Марсель Марсо. При цілковитій відсутності декорацій і тексту, з незрівнянним почуттям гумору, величезним тактом, та вражаючою переконливістю демонстрував він нам свої «мініатюри». Коли дивився сцену «Проти вітру», то, здається не тільки відчуваєш напруження м'язів людини, який важко йти проти вітру, а й виразно чуєш грізне завивання бурі. Проте мімічна картина «Шинель» за Гоголем, на жаль, не сподобалась нам. Вона нічим не нагадувала Гоголя і, одверто кажучи, здавалася просто безглуздою.

У Парижі існують найрізноманітніші форми і види мистецтва. Багато концертів, вистав, що ми їх бачили, викликали у нас почуття інтересу та задоволення. Але ми так і не зрозуміли навіть існують «популярні» театри типу «Казіно де Парі», «Фолі Бержер» та ін. Вистави в них зводяться до показу голого тіла. Тут усе до такої міри позначено пошлістю, несмаком, убожеством фантазії, на це так нудно і неприємно дивитись, що не віриш: невже ставлять виставу і грають у ній французькі артисти, що відомі своєю витонченістю й дотепністю?

До речі, як ми потім довідалися, парижани не відвідують ці дорогі, безглузді театри. Вони існують лише для багатих іноземців.

Справжню насолоду дістали ми від балету Людмили Черини в театрі Сари Бернар. У театральному сезоні Парижа цей балет цікава подія. Про нього багато говорять, дискутують з приводу його умовної форми. Та незаперечною є велика людська правда у цих незграбних танцювальних рухах, правда, що примушує забувати навіть про умовність вистави. Тут все конкретне, чітке, цілне і підпорядковано єдиній ідеї. Балети короткі, дійові, в них зовсім нема танцювальних дивертисментів, що звичайно послаблюють розвиток дії.

Початок балету — це його ідея. Нічний Париж. Темно. На залізничному мості ледве помітно вимальовуються дві постаті, що стоять, тісно притулившись одна до одної. В оркестрі пауза. Чутно, як десь далеко постукують колеса поїзда, що наближається. Ось він з гуркотом проноситься під мостом, яскраво спалахують фари, вириваючи з темряви самотню пару, — і знову темно, а на серці неспокій.

Розпачем повіяло від цієї сцени. Вистава, по суті, ще не почалась, а все вже було зрозумілим: трагічною буде любов закоханих. Навіть найвищі почуття не врятують їх від мороку, холоду і самотності. Так починається найцікавіший балет (їх у виставі чотири) — «Коханці з Террюеля».

Сюжет простий. Коханого, на якого вже протягом кількох років чекає танцюристка з мандрівної трупи, вбиває ненависний дівчині його суперник, що різними нечесними підступними засобами домагався її кохання. Помста не закінчується вбивством. Він пам'ятає, як чекаючи свого любого, дівчина прислухалася до стукоту колес експресу, і під час абсолютної паузи на сцені та в оркестрі, над трагічною постаттю дівчини, яка схилалась над трупом, вбивця починає імітувати цей стукіт. Він стукає все голосніше, на обличчі у нього зловтішна посмішка, а нещасна, згадуючи дні і роки чекання, втрачає розум.

Якось після нашого концерту ми повільно йшли вулицею нічного Парижа, що виблискував вогнями. Широ кажучи, у нас був важкий день. Успіх, звичайно, приємна річ, але й він іноді втомлює. Дорогою ми зустріли велику групу молоді, що зовні нагадувала стіляг — людей, які марнують життя. Вони про щось розв'язно і голосно говорили, кидаючи в наш бік ворожі погляди. Йшлося, очевидно, про нас... Ціаком зрозуміло, що після тріумфу, бурхливих овацій, захоплення, теплих посмішок і слів, — невдоволення цих юнаків здивувало нас і зацікавило. Та вислухавши перекладача, кожен посміхнувся. Пересипаючи свою мову нецензурними словами, що в українському перекладі звучали як лихослів'я, люди обурювались: «Та що це за країна така, звідки у них беруться таланти!» «Коллективи приїжджають один одного кращі!» І знову лихослів'я...

Про те, що концерти Державного ансамблю танцю скорили парижан, ми відчували вже після першого виступу, який відбувся 27 лютого у переповненому залі театру «Аламанра». Наступного дня газета «Франс суар» писала: «Посли забули про дипломатичну стриманість... Головний балетмейстер Гранд Опера запитував, яким чином танцюристи можуть стрибати так високо?... 70 козаків викликали такий ентузіазм глядачів, що після закінчення вистави вони відчували себе такими ж стомленими, як і артисти».

В день прем'єри, після концерту на сцені неможливо було повернутися від великої кількості людей, які прийшли нас привітати. Громадські діячі, журналісти, актори, серед яких була і наша давня знайома Сімона Сіньоре, поздоровляли нас з успіхом, тиснули руки, гаряче і захоплено дякували. Уся преса на рідкість одноставно оцінювала мистецтво українського ан-

самблю. «Артисти своєю чарівністю, силою гумору, гнучкістю викликали ентузіазм вражених глядачів...» — відзначала на першій сторінці газета «Юманіте». З типовою для французів дотепністю критик газети «Орор» писав: «Учора ввечері зал Аламанра був вражений... І, незважаючи на те, що на концерті було 25 послів і 2 міністри, цього разу привертав увагу не зал для глядачів». «Хоч і можна було побоюватися, що народний балет, як вид мистецтва, вже відмирає... балет українських козаків доводить нам протилежне. Павлу Вірському, директорі і хореографу разом, вдалось показати різноманітний, сповнений гумору, яскравий і талановитий спектакль» — писала газета «Фігаро». Це був справжній тріумф танцювального мистецтва Радянської України, з яким вперше познайомились парижани.

День у день вітали нас французи бурхливими оваціями. Часто наші танці, у такт музики, супроводжували дружні ритмічні оплески усього залу. Обличчя глядачів свідчили про те, що вони разом з артистами охоплені єдиним світлим, життєрадісним почуттям, осяяним променем сонця нашої радянської Батьківщини. Розмови, листи на адресу художнього керівника ансамблю П. Вірського свідчили про те, що концерти українського ансамблю скорили французького глядача захоплюючим змістом, яскравим темпераментом, задумованою лірикою і тонким гумором, притаманними українському народу, своєю безпосередністю і високою технікою. Паризькі студенти якось сказали нам, що крім справжнього артистизму, їх вразив теплий, зворушливий контакт з глядачем.

Вже тут, у Києві, нас часто запитують: «Де вас краще приймали, в Англії, чи у Франції?» На наш погляд, концерти Ансамблю танцю УРСР користувалися великим успіхом і в Лондоні, і в Парижі, хоч захоплення було більше в Парижі. І справа тут не в тому, що французи темпераментніші, жвавіші за свою природу. Зростаючий успіх нашого ансамблю не випадковий. Адже нам, радянським майстрам, партія і уряд створили такі чудові умови для творчого зростання, про які не можуть мріяти митці капіталістичних країн. Палке прагнення виправдати надії, що покладає на нас партія, наполегливе, систематичне удосконалення майстерності ансамблю — все це забезпечило нам великий успіх. І звичайно, головна заслуга у цьому бурхливому розквіті творчих сил ансамблю належить його художньому керівникові П. Вірському. Він ніколи не дозволяє ні собі, ні нам репетитувати без справжнього ентузіазму, без максимального напруження фізичних сил. Кожен концерт, де б він не відбувався, — у Москві чи в невеликому шахтарському селищі, у Парижі чи серед наших колгоспників, — проходить на великому творчому піднесенні. Тільки цим можна пояснити, що «техніка наших танцюристів начебто наслідком хається над законами фізики», як висловився критик газети «Юманіте Діманш».

Маль розлучатися з нашими новими друзями, що прийшли проваджати нас на перон паризького вокзалу. Теплі, щирі слова звучать на прощання. Квіти і знову оплески, останні обійми. Поїзд тихо рушає. До побачення, Парижі! Під мірний стук коліс пропливають за вікнами поля і міста...

Поїзд нестримно мчить вперед, туди, де ми залишили наші серця, туди, де весняне сонце яскраво світить над рідними ланами, туди, де слово Людина — звучить гордо.

Швидше, швидше додому!

І хочеться голосно сказати іноземному прикордоннику, який простягнув руку до мого паспорта: «Читайте і задріть — я громадянин Радянського Союзу!»

М. ТАНКІНА

74-124-29/3

АТ-С.

Л.С. 59
19.липня 1959

Справа: ще декілька критичних завваг щодо контактів члена ПУН-у інж.Дмитра АНДРІЄВСЬКОГО з українськими совітськими " туристами".

Джерело інформації: "Українське Слово" ч. 923 з 19.7.59
"Українське Слово" ч. 925 з 3. 8.59
Геннадій КОТІЛОВИЧ - Мюнхен

Вступні завваги:

У свій час звітував я про контакти члена ПУН-у інж. Дмитра АНДРІЄВСЬКОГО з визначними людьми чи радше з якимось визначним чоловіком з Києва підчас Світової Виставки в Брюкселі.

Впадає в очі підчас того першого контакту Дмитра АНДРІЄВСЬКОГО в Брюкселі було те, що його київський співрозмовець (який подавав себе за зятя Микити ХРУШЕВА) мав при собі список емігрантів, з якими на його гадку можна безпристрасно дискутувати на різні політичні теми, а головне на тему відношення емігрантів до подій в батьківщині, тобто в Україні. На тому теж списку фігурував інж.Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ. Іншими словами якісь київські чинники уважали, що Дмитром АНДРІЄВСЬКИМ можна дискутувати теж безпристрасно.

На жаль, я не міг дотепер зібрати докладніших інформацій про ту зустріч. Мої дані - це посередні дані від Івана КАШУБИ, який знова їх отримав від пані Ярослави СТЕЦЬКО.

З того часу, тобто з часу розмови інж.Дмитра АНДРІЄВСЬКОГО в Брюкселі пройшло 8 місяців і Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ звітує тепер в "Українському Слові" ч.923 з 19.липня ц.р. про нову його зустріч з якимось " українським совітським туристом". Ця зустріч не менша цікава як перша і тому я зупинюся довше над нею.

ДРУГА ЗУСТРІЧ ДМИТРА АНДРІЄВСЬКОГО.

Інж.Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ в статті " Люди з тамтого боку" (Українське Слово ч.923 з 19.7.59 не подає де, тобто в якій країні відбулася та зустріч. Він пише тільки, що вона мала місце в одному музеї.

зовсім випадково натрапив я на групу радянських туристів. Зустрів їх в одному музеї...

Це дуже знаменне речення: не зовсім випадково - означає ніщо інше як тільки те, що Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ шукав тої зустрічі самий, (або що важніше і я є так переконаний, він був вже раніше попереджений, що така радянська група туристів приїде і що він може там знайти охочого співбесідника).

Я не буду переповідати змісту тої статті, а зулучую її в цілості до мого звіту. Прошу її пильно простудіювати і поробити свої особисті висновки. Я дозволю тут подати тільки мої власні сугестії. Вони такі:

- 1) Невідомий нам "турист", співрозмовець АНДРІЄВСЬКОГО понад усякі сподівання, показується прекрасним знавцем української еміграційно-політичної ситуації. Він почувши назвисько АНДРІЄВСЬКОГО, заявляє, що він знає АНДРІЄВСЬКОГО (тобто не особисто, але з преси чи з інших джерел) і знає про те, що Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ це міністер екзильного уряду УНР. Коли ж АНДРІЄВСЬКИЙ його корегує і заявляє, що він колись ним був, але тепер не є, то його співрозмовець змісця пригадує собі, що ОУН вже раніше вийшла з УНРади.
- 2) Невідомий нам співрозмовець АНДРІЄВСЬКОГО як показується дальше, прекрасно зорєнтований про міжпартійні непорозуміння серед української еміграційної спільноти. Він ніби у фомі докору, звертає на це АНДРІЄВСЬКОМУ увагу.
- 3) АНДРІЄВСЬКИЙ подає йому свою адресу для пересилки різних книжок та літератури з Києва.
- 4) Невідомі туристи роблять АНДРІЄВСЬКОМУ подарок, а саме дарують йому альбом міста Києва. Вручення того альбому інший турист фотографує.

Ішими словами інж. Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ вже в друге має нагоду говорити з українськими туристами, які " знаменито орієнтуються в еміграційній ситуації".

Відповісти на питання, хто нині в Києві орієнтується знаменито в еміграційній ситуації і тш з такими подробицями не тяжко: такі інформації можуть мати тільки тільки члени КГБ чи якоїсь іншої партійної розвідочної групи. А Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ все має " щастя" натрапити на таких людей.

Хтось може поставити слушне питання: а чому інж.Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ пише про те публічно?

Відповісти на те питання теж не тяжко: він робить це тому,щоби свою зустріч представити в зовсім невинному світлі.Щоби читач подумав,що це була зовсім випадкова зустріч. Що більше: може якась розвідка слідкувала за АНДРІЄВСЬКИМ.Може хтось з емігрантів бачив ту зустріч,підслухав ту розмову, сфотографував вручення йому " альбому Києва" і т.п. А коли Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ про те нині публічно пише, то ніхто не може йому закинути,що він щось там " конспірує".Крім цього - опублікування тої статті - може лежати в інтересі дальших плянів Дмитра АНДРІЄВСЬКОГО щодо контактів в будуччині.

Що воно на ділі так є свідчить інша стаття Дмитра АНДРІЄВСЬКОГО в "Українському Слові" ч.925 з 3.8.1959 року під наголовком:

"ОСТОРОГА".

Мова йдеться про "осторогу" перед коекзістенцією.Але коли б хтось прочитавши наголовок тої статті подумав,що Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ хоче остерігти як західний світ,так теж емігрантів перед коекзістенцією,то прочитавши ту статтю,мусить ствердити,щось зовсім противного.Навпаки: Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ поручає всім українським емігрантам при кожній нагоді піддержувати контакти з "земляками", з ними дискутувати. Ми заявляємося за контактами з підсоветськими українцями. Ми бо певні нашої моральної і політичної переваги над їхніми опікунами. Але хто цієї певности не має,хто не почувається на силах боронити наші позиції українських патріотів,хто не хоче це не уміє ризикувати,той не повинен йти на подібні контакти.Тільки хай не перешкоджає іншим робити це,що диктується обставинами і українським сумлінням" - пише Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ.

Чи і поскільки вдалося Дмитрові АНДРІЄВСЬКОМУ переконати його київських співбесідників про правильність поглядів українських еміграційних патріотів - того не відомо. Але відомо тільки таке: Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ є в принципі проти коекзістенції,але раз вона є,то треба її використати для нас,треба піддержувати контакти з підсоветськими українцями і річ ясна робити те,що робить АНДРІЄВСЬКИЙ: виразно подавати землякам те,хто ми є,які позиції занімаємо в ОУН чи в іншій партії,які ми обстоюємо позиції, подавати свої адреси до Києва, приймати подарки від наших земляків, фотографуватися з разом з ними і т.п.

Такі висновки насуваються кожному,хто уважно прочитає ту стат-

"радянськості" серед еміграції, яке нам кол. мешканцям Західної України відоме з років 1928 - 1932.

Тодішні українські "патріоти" теж уважали, що треба підтримувати контакти з "земляками" з Києва, треба їх переконувати в правильності наших позицій і т.п.

Вислід був такий, що після кількох років таких контактів сотні, а то і тисячі українських інтелігентів сталися радянськими.

Кінцеві зауваги:

Не знаю, чи то в наслідок розмов Дмитра АНДРІЄВСЬКОГО з київськими земляками, чи з якихось інших причин, він вирішив залишити становище голови СУЖ - Союзу Українських Журналістів. Коротко перед віденським фестивалем молоді, Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ був в Мюнхені і зустрічався з різними людьми. в Розмовах з Геннадієм КОТОВИЧЕМ, з Володимиром СТАХОВИМ та Володимиром ЛЕНИКОМ, він заявив, що він не зможе далі виконувати обов'язків голови СУЖ-у і радив, щоби в його неприсутності зробити Загальні Збори СУЖ-у і вибрати нового голову. Він пропонує, щоби головою став Володимир СТАХІВ. Він має тільки одне бажання, а саме: пані Ярослава СТЕЦЬКО повинна залишитися містоголовою СУЖ-у і про те він просив ряд журналістів. Формально совю постанову в цій справі він мотивував тим, що він виїздить на довший час до Франції і з відтілля йому тяжко буде керувати СУЖ-ом. З інших джерел довідався Геннадій КОТОВИЧ, що Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ має теж намір виїхати на довший час до Канади.

Чому Дмитро АНДРІЄВСЬКИЙ лянсує пані Ярославу СТЕЦЬКО на містоголову СУЖ-у?. Відповідь також проста: пані Ярослава СТЕЦЬКО це головне джерело інформацій АНДРІЄВСЬКОГО щодо діяльності АБН, ЗЧ ОУН та інших укр. політичних партій. Тому він не хоче стратити того джерела.



МЕЖДУНАРОДНОЕ

PAR AVION



Куда Deutschland }
 München 2 }
 Karlsruherstr. }
 Кому J. Kerschelovec }
 J. Kerschelovec }

Адрес отправителя: ЧССР,
 ул. Мухоморова 36,
 Прага 1 М.